

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

UN FRAC.

(QUADRO DE MALES COSTUMS.)

¡¡Sabs si s'enveja fos tiña
 Qu'en veuriem de barrets!!

Lo qu'es es paño era de lo milló. Sa mestressa el va triá à Can Bil-la y no vengué à una pesseta. Paño ras, de bòn negre, atapit y més fi qu'una seda: amb una paraula, ella demaná *paño de Retgidó*, y la serviren bé. El va tayá un sastre capás de doná à un *indio bravo* es perfil d'un diplomátich, (perque à n'aquestes ocasions ses sastresses no se pican), y tant es fòrros, com es botons, com s'*hechura*, donavan les dotze.

Encare com qu'el veja, amb ses ales axamplades demunt es llit de matrimòni, es dissapte abans de estrenarlo per aná à la Seu, demunt es cubertó blanquinós d'indiana de *xinos*, amb ses mànegues allargades en actitud de súplica, y que com qu'aquella pell demanás un còs, axí com es còs havia de desitjá un'ànima. Cada dèu minuts sa mestressa obria ses vidrieres de s'alcova, hey entrava de puntes, per no alsá pòls, y el contemplava amb so matex *carriño* qu'un naviero mirava, altre temps, es séu barco, ántes de tirar-lo à la mar. A fòrsa de mirá es frac, li arribava à parexe que s'enredonia, que se remenava, qu'aquella pellaròfa d'homo s'axecava feta un Retgidó, y fins y tot una persona. Bé es veritat que sa mestressa era dòna de gran imaginació. Per gracia especial, el vá mostrá à n'es majoret, quant arribá d'escòla, amb sa matexa majestat que Déu hauria mostrat s'argilla es dia abans de forjá s'homo.

Sa funció comensava à les dèu y mitja, però à les sis des matí tota la casa anava en rauja. Quantre costum, *ella* l'acompañá à missa à *ell*, porque deya, y tenia rahó, qu'amb so havè de tení esment à n'es Mèstre de cerimònies y à ses còses, no devia valè l'*ofici*, un dia

axí. Quantre costum, aquell dia *ell* va berená de *xicolati* en llòch des fritet de reglament, porque aquestes còses *pujan*; y quantre costum també, es sabó d'oló va desterrá s'aygordent per rentá es còtoll, sa gargamella y sa pòst des pits à mèstre Quietano.

A les vuyt y mitja *ella* comensá à vestirlo amb tota sa conciença y sa simetria possibles. Tot va aná bé fins à n'es posá sa corbata blanca, però los tragué d'apuros una vehinada modista, que té unes mans d'òr per aquestes còses. Havian prèsa colada tendre, y l'homo estava à punt de que li encapillassen es frac, però encare no eran més que les nou. A les dèu feya contes aná à la Sala, però aquella hora no passava may.

Mèstre Quietano se passetjava per dins ca-séua, en guardapits; pegava una uya da à sa mèllera, posava una fuyeta de lletuga à n'es canari, fumava un xigarret, qu'à mitjan llòch se desfeya y se apagava, sortia à n'es balcó, y comensava à posarsè es guants ántes de posarsè sa *pessa*, porque sa mestressa trobava que es polvos y es borregó de sa cabritilla li tirarian à pèdre ses salapes.

A la fi tocaren es tres'quarts, y ella li posá es frac. Li queya una pintura.... y sa bava à sa mestressa. A mèstre Quietano no li queya rès, porque s'emoció el tenia trastornat. Trajiná un frac impòsa, però afegirhi un flòch de colorins y una medalla, ja's còsa de *lo alto*.

—Demá matex vuy que t'en vajas à retratá, (li deya sa mestressa,) ja no ets cap nin, y tots hey tenim es pèus.

Sortí de la casa mèstre Quietano, y à n'es balcó, *ella*, es tres nins, sa nina, es quissó y es moxet y totes ses vehinades. Entre empagahit y satisfet, l'homo atropellava, vermey com un pebre, y caminant desorientat, com una rata empebrebonada.

Encare mèstre Quietano no havia mestegades ses ales des frac demunt es vellut des banch de la Seu, y just devant ell, ja'l miravan de fit à fit y sense pipelletjá, sa séua dòna y es quatre infants. El se menjavan amb la vista.

Reñines de capsal, males nits, dides, apuros, caygudes, trenchs, males temporades, pòca feyna, bregues amb sògres, patates à nou..... tot, en aquell moment desaparexia de devant ets uys de mèstre Quietano, y desd'aquell tròno de glòria no veyá més qu'una escampadissa de mantes, empedregades de cares, y cares brufades d'uyes que'l miravan, y entre totes ses mantes y ses cares y ets uys, ets uys y sa cara y sa manta de sa séua espòsa.

¡Ja'u devia essè sábi es qui vá inventá es frac!! Devia conexe es moviments d'es còr humá milló qu'un rellotgé es moviments d'es *resortes* d'un rellotge. Un frac no s'embotona may, y encare que tots s'embotonassen, s'hauria de faltá à sa regla p'es fracs nous d'es Retgidós novells, porque ó rebenitaria es frac ó es Retgidó feria es trò. Heu he observat molts de pichs; quant un Ajuntament nou va per primera vegada à la Seu, succeheix tot lo contrari de lo que passa à una diligència. A n'aquestes, quant partexen no hi caben es passatgés, però encare no han pasat ses *Enramades*, y ja hey balderetjan; però à s'Ajuntament, à mitjan funció ja *fan olí*, y s'estreñen, y se fregan ses caderes, y s'han de fé corre es darrés. Axò que parex raro no'u es, porque sa satisfacció pròpia que creix amb sa admiració estèrna, tantes mirades envejosas, tanta veneració y respecte de part d'es compatriòtes, conciutadans y, qualque vegada, contribuyents, bastan y sobran per estufarlos, enredonirlos y inflarlos com à serps atupades amb canons de pipa.

Entre es més esponjosos estava esponjós mèstre Quietano, y tenia motiu. D'es banquet d'un talés enrevoltat de *dos y dos* havia saltat à n'es banch de vellut vermey galonetjat d'òr, y s'ho merexia. A l'esquerra tenia un propietari, à la dreta un *hisendat*, més enllá un señó, més amunt un nòble.... y sa mestressa no cabia en pell. Ell la mirava es temps des sermó, perqu'es s'únich temps en que no han d'está alèrta à ses maniòbres, y més de dues vegades una llàgrima imprudent havia guaytat per

aquells dos pareys d' uys remollits per s'emoció.

Cada pich que sa medalla s'esclipsava darrera una solapa des frac, *ella* li feya un gesto, y *ell* la posava à plom; cada pich qu'es temps de sa funció, *ell* s'axecava, *ella* li feya señes antes de que se tornás asseure, perque tengués esment à alsarsè ses ales, pues li parexia que en no anarhí alèrta, més qu'ales de frac parexerian cóues d'ay per lo mastegades.

Acabá sa funció, perque tot acaba à n'aquest mon (ménos sa misèria, sa mala fè y ses òbres fetes à jornal) y sa mestressa ja esperava *la Ciutat* (avuy Ajuntament) dreta amb sos infants devant sa pica des portal d'Almoyna.

Aquells sabaterons amarats vestits de *poriòl soldat*, rompèren es *redobles* y à sò de tambó anaren passant, sèrios, graves y estirats, aquells pares putatius que se sacrifican per nosaltres. Cap frac hey hãvia tan lluent, tan *coriós*, tan fi, de tan bòn negre, ni tan pòch maltratat, còm es de mèstre Quietano. Allá, amb so rellum d'es resòl de sa plassetta, que pega de repèl á n'es paño, es quant se veu si un frac té *pèu* de blau ó *ala* de mosca; allá se conex si un capell es nòu ó replanxat, ó remuntat, ó si ja ha près negre de..... cavall de *carril*. Es capell de mèstre Quietano parexia de llauna xarolada, sense cap pèl alsat à n'es cantell, perque li havia dat tres *pases* de mocadó de seda, amb disimulo, y s'havia esborrat ses jonoyeres, que va essè lo primé que li mirá sa mestressa. Aquesta corregué darrera, darrera, un tròs, però llavò adressá p'es primé carré, per anarlo à esperá à ca-séua.

Perduda aquella especie de virginidad ruborosa (desde's moment que se trobá mesclat amb sos altres), y que li feya pesá es frac demunt ses espalles còm si hagués estat de ferro fús, ja no se trobava l'homo tan mal aplè. Sa sanch ja li circulava amb certã llibertat per ses mans alliberades des guants, totduna que va essè posible; es capell de *tròna* ja no li xupava s'enteniment y es frac ja no li era una camia de fòrsa. Axò no vòl dí que's nòstro Retgidó tengués s'us complet de totes ses facultats ni que estás amb son plè conexament, però ja conexia es coneguts y ja sabia per ahont caminava. Axí es que quant sortí de la Sala per anarsen à retiro, era un homo nòu, aparte des pèus, que amb ses botines de xaròl li havian près es rebull, y no poria doná passa.

Quant va embocá es séu carré, sa mestressa ja l'esperava à n'es balcó amb sos tres nins, sa nina, es quissó y es moxet, y ja havian sortit à tots es portals, balcones, finestres y pòrxos, tots es vehinats que no dinavan ó no feyan l'hora. Pròva que mèstre Quietano estava més tranquil, s'haverse aturat à fé

una vèrba amb sa barbera d'es costat, que li paupá y li mirá sa medalla per cada cara y que va cridá s'homo perque la vés.

—Mirala bé, (li digué molt sèrio es Retgidó,) mirala bé, que ja no's fácil que la vejas de més pròp.

Es caga-nius movia un escándol, cridant:

—¿Pay, que'm duys? ¿Pay, que'm duys?

Y l'homo s'en pujá à ca-séua, perque segons assegurava, à més des mal que li feyan ses botes, trobava qu'era hora de diná perque ja tenia l'ánima à n'es pèus. Jò'n conech d'altres que ley ténen tot l'añy, maldement hajan dinat.

Es dilluns dematí, després de darli una uyadeta de sòl y de dexarla que no parexia tocada de mans, sa *pessa* va quedá penjada à dins es guarda-ròbes... Aquí comensa à faltarme való...

Fins are havia disfrutat vejent disfrutá tota una familia. Aquell frac amparava, amb ses séues ales, totes ses ilusions cumplides d'un matrimoni antich; y quant el posavan cada diumenge demunt es llit, perque no s'arnás, amb ses mànegues y ses falde axamplades en creu, parexia un mónstruo domesticat per protejí aquella casa quantre ses envestides de sa dissòrt. Y aquella medalla penjada p'es còll d'una Divina Pastora, qu'estava dins un escaparate demunt es cantarano, parexia s'emblema de s'autoritat populá sostenguda per s'autoritat divina, respectada y venerada per sa guarda d'añellets envernissats qu'amb so cap baix y còp-piu mos representavan à nòstros..... contribuyents.

Per una d'aquestes fatalitats que per tot lo mon passen, però que d'España no'n surten, à mèstre Quietano el dimittiren de Retgidó,.... y axò, que sa mudada li havia costat cinquanta lliures dessèt sòus y onze dinés, y axò, que no feya tres mesos que la tenia y no l'havia duyta més qu'*aquell* pich.

Totes aquestes rahons no bastaren per fé caure es plat de sa balansa de sa part des nòstro Retgidó y..... un'horabaxa, foscando, à sa matexa hora en que ses rates-piñades (més ó ménos municipals), surten à fé revoltèris, y ses òlibes jiscan dalt ses terrades, un ministre tocá à ca mèstre Quietano..... y des còll de sa Divina Pastora, sa medalla desitjada, que ha acariciat tants de pits patriòtichs (?), va passá, després d'haverle besada es matrimoni, à ses mans d'aquell ministre, que'u va essè de mòrt, per ses ilusions de mèstre Quietano, per ses satisfaccions de sa mestressa y per s'honor de tot es barriò.

Per molt que sa má d'es Temps, graponetjant dins es còr de s'homo, ho ar-

ranqui tot, inclus es mals instints, no lògra may desarrelá s'esperansa. Cap govèrn ni cap Governadó se recòrda, ni crech qu'es recòrdi may, de mèstre Quietano; però cada diumenge es frac estén ses quatre antènes demunt es llit de matrimoni. Sa mestressa que ja comensa à veurehi clá amb aquest asunto, ha cercat desfersen, per devall má, venentlo à alguna comercianta de levites emprades, però may ley han volgut comprá, perque diuen qu'un frac no serveix per rès; perque es qui l'han de menesté el vòlen nòu; y es qui no l'han menesté no'l pòren dú ni'n pòren fé més qu'un *jaquet de chulo* que à n'aquesta tèrra no s'estila.

Crech que encare qu'hagués trobat compradó per sa *pessa*, no s'hauria atrevit à vendrerla per no havè de tení es primé escándol amb so séu homo. Però axò sí, cada diumenge decapvespre, quant mèstre Quietano amb sos colsos demunt sa taula, després de diná, fa es xigarret amb molta calma, *ella* entra dins s'alcova y surt amb so frac estès amb actitud de dá un *recorte*, y després de darli quatre espolsades al ayre, li diu:

—Y bònno, ¿qué n'hem de fé d'aquest trasto? ¿Vòls que veja si'n sortirà una *pèsseta de còs* p'en Sidoró?

—No.

—¿Vòls que veja si mos ne farán rus-ses per s'hivèrn?

—No.

—¿Vòls qu'en fassem uns guardapits p'en Pepito?

—No.

—Ydò, en no essè que'n fassem agafadores de planxa.....

Aquí mèstre Quietano li despara una uyada despreciativa bastant elocuent perqu'*ella* giri en redó y estoji, fins es diumenge que vé, lo qu'ántes era *prenda* d'aliança y are es esca de renòus. Abans d'estojarlo, mèstre Quietano hey sòl entrá, escuses de tancá bé ses pòrtes des guarda-ròbes, que se sòlen entrequalcá, y quant surt, casi sempre ets uys li espiretjan. Respectem aquests dolors.

Ja sent que preguntarán: ¿Y quant espera mèstre Quietano podè encapillar-se es frac? ¿Creu torná essè Retgidó?.... De cap manera: mèstre Quietano ja sab que amb so séu frac no esclafará més es vellut vermey de la Sala..... però espera planxá sa friseta verda de la par-ròquia.

Carlos V va entrá à Yuste..... Mèstre Quietano entrarà à sa prohomonía del Sagrament.

Allá hey durá sa séua bònna fè y es séu bòn frac.

¡Déu fassa que l'añy qui vé los vejem à sa processó del *Còrpus*!

UN CANDIDATO.

UNA VISITA.

COSTUMS DE LA MOSSONEA.

(Son sèt ó vuyt que pujan per una escala, fent xep-à-xep; tòcan y s'òbri.)

—Bona nit tenga.....
 —¿Que 'ls hi hem trobades?
 —Bona nit tengan.....
 —Ola, Leocadia!
 —Ténen visites...
 —Ja mos agrada.
 —Bona nit tengan.
 —Doña Mariayna!
(Ara se besan.)
 —Paca!—Dolores?....
 —Ooooh! com heu passan?
 —Bé, per servirles.
 —Qu'está de grassa!....
 —Entrin y sègan.
 —Som de passada,
 No s'incomodin.
 —Molt al contrari.
 —Tenga, cadira.
 —Sèga à butaca,
 Aquí, à la fresca.
 —No's descompassin;
 Gracies.—No's còsa.
 —Son massa amables.
 —¿Están honetas?
 —Lo qu'es per ara.....
 —¿Y à ca-séua?
 —Tots, moltes gracies.
 —¿Ses séues nines?
 —Ja les veu.....—Maques!

—'Dò, ¿que mos contan?
 —¿Y que mos saben?
 —¿Que se figurin!
 Venim de casa.....
 —Bé, se passetjan!
 ¿Van à la Rambla?
 —¿Ca! no señora.
 —¿Ydò?—Na Leocadia,
 Que necessita
 Comprá una *chambra*,
 Perque en té dues
 Un pòch usades,
 Y he dit: al-lòtes
 D'avuy no passa.....
 —Jò s'altre dia,
 Ha tres setmanes,
 M'en vatx fé una,
 Que 'm costá cara,
 (Y per més señes
 Y en confiança,
 Ffeta méua,
 La dech encara.....)
 —Ydò, com deya.....
 Tenim na Paca
 Que ja festetja.....
 —Bòn recaramba!
 —Cá... no... se... ño... ra...

(Fent lo possible per empagahirse.)

—Un de Canarias.....
 —Ja m'ho digueren.
 —Ha estat sortada.
 —Ja 'u veu, son còses,
 Que devegades.....
 —¡Ah! si señora,
 M'en fas es *cárrich*.
 —Ydò, com deya,
 Just ara, ara, ara,
 Mos hem vestides,

Y de passada,
 Dich, hem de veure
 Doña Mariayna
 Qu'ha tanta estona
 No hey hem estades.....
 —Mos fan contentes.....
 —¿Vólen beure aygo?
 —Per cap *protesto!*
 —No, no, mil gracies.
 —Vostès matexes.....
 —No tenim gana.

(Fent un baday d'un forch.)

—Fòra *cumplidos!*
 —No 'n mancava altre!
 —Ydò com deya,
 Sòls hem passades
 Perque no's pensin
 Qu'hem comès falta.....
 —Ja's sab: ses feynes.....
 —Caaa!! pòques ganes
 De sorti, sempre
 Seuria à casa;
 Llavò, me crega,
 Per altre banda
 Ses cerimònies
 A mi me matan;
 Jò no som bona
 Com n'hi ha tantes
 Que tot lo dia
 Puja y devalla
 A ca na Pepa
 Y à ca na Paula;
 No, no, señora,
 Moltes vegades
 Dich: mira Xima,
 A una criada,
 En veni festes
 O en vení Pasco,
 Jas, vint targetes,
 O vint y quatre;
 Pèrtme tres dies
 De sa setmana,
 Vés à ca's Duque,
 Vés à tal casa,
 Don Nicomedes,
 Sa Generala.....
 Etcetra, etcetra;
 Perque..... estimada,
 Sempre estaria
 Demunt ses cames.

(Una estiradeta de coll y forsa de ventay.)

—Pues, mirsè, nòltros,
 Y li parl franca,
 Mos perdem sempre
 Per cumpli massa.....

(Un pòch de silenci.)

—Avuy s' aufegan.....
 Oh! no m' en parlen!
 —Axò no's viure.....
 Han plogut brases.....

(Dues de la casa parlan petit.)

—Mos dispens, Lola.
 —Jesús, Mariayna.....
 —Si 'ns ho permeten... *(Alsantse.)*
 —Que no s' en vajan.....
 —Es que ja's hora.
 —Es que feym falta.....
 —¿Y de qué frissan?
 —Son les nou, passan.
 —No mos molestan,
 Vostès ja 'u saben.
 —Aquí es ca-séua.
 —Vostès comandan.
 —De tot quant veuen.....

—Gracies.—Mil gracies.
 —Pòden dispòndre.....
 —Lo matex saben.
 —Qualsevòl còsa.....
 —Gracies.—Mil gracies.
 —Bona nit tengan.

(Ara se besan.)

—Adios, Leocadia.
 —Moltes memòries
 A sa séua àvia.
 —'Dios.—De part séua.

(Prenguent s'arrambadó.)

—Alèrta à caure!
 —Que se retirin.
 —Vèuen s'escala?
 —Si.—Si, señora.
 —Retiret, Càrme.
 —Bona nit tenga.
 —'Nit tengan.—Ala,
 Que se retirin.
 —'Nit tengan.—Tanca!

B. F.

XEREMIADES.

Diuen que tenim una nòva societat comercial en pòrta, que's dedicarà à comprá calsat y camies de llista mallorquina, per anarho à vendre després à fóra Mallorca.

Vaja bé.

*
**

Es lladres y amichs de lo que no es séu, derrera una setmana de repòs que are han tenguda, ja comènsan à torná trèure sa poteta. Ara son es coloms casolans es qui pagan la festa.

¡Mirau qu'es molt, no volersè aguá de cap manera, y no arribarsè à cansá may aquesta gent de dormí en es Caputxins!

*
**

Es periòdichs d'aquests dies, moquent cassos qui dòrmen, tornan re-trèure lo que tantes vegades han dit parlant de fires, y de sa gran conveniència que seria que n'hi hagués unes quantes, are en s'estiu, en temps de festes de carré.

¿Fires? Basta y pròu sien una millora y una còsa ben pensada, no tenguen ànsia, no les farán. ¡Y no't dich rès, si hem d'esperá que s' Ajuntament sia s' iniciadó d'aquest projecte!

¡Bò está ell per fires! Sí: esperau un pòch; are li fan es mánech.

*
**

Com à n'axò de ses fires, ni'n pendrà també à n'aquell altre projecte de tirá en tèrra sa paretòta d'es costat de sa Llónja. ¿No fa pròp d'un any que s'en parla, y no s'ha avansat una passa?

Ydò no rès: parlemne un altr' any, y ja 'u veurém llavò. Cada còsa à son temps y à Mallorca fòtges.

*
**

A l' hora d' are diuen qu' es vapor *Lulio* ja está salvat y navega cap à Tolon à adobá ses averies qu' ha tengudes.

No rês: més poria essê estat. Enviem s' enhorabona à sa Compañia des *Lulio* y à n' ets accionistes.

*
**

Y ja que parlam de vapors: dimars passat hey havia passatgés del *Mallorca* que, al acte d' embarcarse, se quexavan amargament de que no los dexassen entrá dins es vapor amb cap bulto en sa má, encare que fós una capellera ó un parey de sabates usades, sino que los obligavan à trèurerne un conexement.

Axí mos ho contáren que succehí. Si axò conté veritat, no sabem à n' à que vé estremá ses còses fins à n' aquest punt.

Entre pòch y massa, ... totes ses masses fan mal.

*
**

Ja tenim música en es Born cada dijous y diumenge à vespre. Ses *polles y gallets* que comensan à crestá, están de enhorabona.

Vat' aquí com ja está donat es primé pas, perque à Ciutat hey haja *fires*.

*
**

Ses funcions que dona en es Circo sa Compañia catalana van per ara de lo milló. Cada nit hey ha funció nova, y es públich no s' cansa d' aplaudí ets actors y especialment en Fontova, que té trassa de presentá uns *tipos* de jay, que no déxan rês que desitjá.

¡Llástima qu' es poetas mallorquins no s' animin, y fassen representá qualque comèdia de cohita pròpia!

Mos n' alegrariam de veureu.

COVERBOS.

Un pagès que trescava per dins Ciutat sense sebrerhi gayre ses tresques, aturá un bergantell ciudadá en mitx d' es carré, y li va dí:

—¿No m' diriau quin es es camí més curt per aná à n' es Caputxins?

—¿A n' es Caputxins? Entrau dins aquella argenteria, preniu un bon parey d' alhaques, y fugiu correns, que l' amo de la casa vos veja. Lo demés, ja vos ho dirá un municipal.

*
**

Passava un entèrro molt lluit p' es carré de Sant Miquèl. Un curiós va demaná à un des qui anavan à s' acompanyament:

—¿Qui es es mòrt?

—¿Es mòrt? Aquell que s' en duen dins es cotxo.

*
**

Un pòbre homo tengué sa desgracia de perde la vista. Un amich séu hey aná, de vetlada, à ferli una visita; y trobantlo qu' estava à les fosques, li digué:

—¿Ahont ests, homo, que jò no t' vetx?

—¿Còm m' has de veure, homo de Déu, (li respongué,) si fá tres dies que som quedat cego!

*
**

Una vegada se posá molt malalta sa dona d' un gallego, y s' homo avisá es metge y li digué:

—Fassa lo que puga per salvá sa méua dona, en ses séues mans ley pòs; ó la m' mata ó la m' cura; tant d' una manera com de s' altre, vint y cinch duros tench y los hi daré.

Sa malalta morí, y l' endemá es metge s' entrega à ca' s gallego.

—Venia per cobrá...

—A pòch à pòch: vosté ¿que curá sa méua dona?

—No, per desgracia.

—Ydò, que lá matá?

—Manco! Déu m' en quart... ella se morí...

—Pues bé, tractos son tractos; jò li vatx promete es vint y cinch duros si curava ó si matava sa méua dona; vosté confessa que no ha fet ni una còsa ni s' altra; rês li dech.

Ell el señó Doctó s' en vá torná cap baix y amb ses mans buydes.

¡Fiauvos de gallegos!

*
**

—Señó metge, si vosté no m' cura, estich perdut.

—¿Que teniu homo de Déu? ¿De que vos quexau?

—¿De que m' queix? D' un desmenjament fora mida, que no m' puch fé pasá rês. No n' tench ni una mica de talent.

—¡Oh! axò está curat en quatre dies.

—Diga, diga: ¿que tench de fé?

—Es ben senzill: jò vos donaré un remey que si l' seguiu, no acabaréu may sa talent.

—¿Quin remey es aquest?

—Feysvos mestre d' escola.

*
**

Li diguéren una vegada, à un señó molt agut, que Doña Fulana y Doña Mengana s' havian barayades tan fòrt y tan fòrt, y que s' havian dites ses mil llástimes.

—Ja s' segú, (afegia es qui heu contava,) que pús may se tornarán mirá de cara.

—Escolt, (va dí aquell señó,) ha reparat si s' deyan lletges?

—No, señó: no u vatx sentí que s' ho diguéren:

—Ah! ydò no ténga ansia: ja veurá com encara hey tornarán à fé ses paus.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Rey de ses ones es es vent.*
SEMBLANSES.—1. *En que hey ha corredós.*
2. *En que n' hi ha amb cóua.*
3. *En que es dies de gala pòsa bandera.*

4. *En que dú bastó amb borles.*
QUADRAT.....—*Rata-Alum-Turò-Amor.*
FUGA.....—*Pòch à pòch s' encen es fòch.*

PROBLEMA....

11	5	7	23	19
22	18	14	1	10
4	6	25	17	13
20	12	3	9	21
8	24	16	15	2

ENDEVINAYA.—*Sa cuca de seda.*

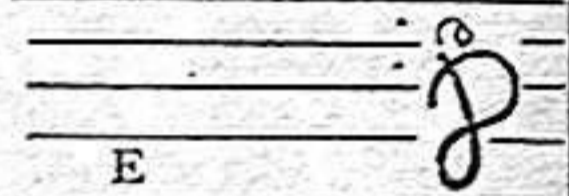
LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*M. Olecrab, Papuys y Dos Tranquils.*
Sis:—*Lau Tibicriste, Dos Puputs, Pere Pera, Un Catòlich y Un Sabaté en dilluns.*
Quatre:—*Vauma Poma, Tonió, Una Sastresa, Mestre Lluch y Pèp Cadireta.*
Y dues no més:—*Un Andratxòl, Cosi'n Gamba y P. Pexet.*

GEROGLIFICH.

SA K IN A 1.000,000 X

R. I. P.

Ita : SAD VRT

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un homo à un bergantí?
2. ¿Y un bergantí à una mosca?
3. ¿Y un llaut à n' es Colègi de la Puresa?
4. ¿Y sa murada à un cafelí?

MACARRONI.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que de través y diagonalment digan: sa 1.ª retxa, lo que ténen ets industrials; sa 2.ª, lo qu' hey ha à moltes pèses de ròba; sa 3.ª, un nòm d' homo; sa 4.ª, lo que trobau en sorti de Mallorca; sa 5.ª, lo que tothom té à pareys; y sa 6.ª, una lletra.

UN MÚSICH.

FUGA DE CONSONANTS.

.E..E .U..E .E..A .E..E .U. .E..A.

X. Z.

ENDEVINAYA.

No tench ánima ni còs,
Qualcú en sentirme s' assusta,
No som de fèrro ni fusta
Y viure un moment no gòs.
Dolenta es sa méua sòrt,
Perque tant prest com som nat
Y dich allò qu' he ascollat,
Me fonch totiduna y som mòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

19 JUNY DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.